

Renovace „brouka“ přijde na velké peníze, údržba už problémem není

Auta zvaná „brouci“ zaplavila v sobotu 24. června prostor před ekotechnickým muzeem Alternátor v Třebíči Borovinně. Krátký rozhovor poskytl jeden z organizátorů srazu Pavel Procházka.

■ Antonín Zvěřina

Pavel Procházka

Co se tady vlastně děje?

Letos se jedná o pětadvacátý sraz. Sjíždíme se tři, čtyři roky na jednom místě. Pak místo změníme. Aby účastníci viděli něco nového.

V Třebíči jste pokolikáté?

Jsme tady už po čtvrté, a proto příští sraz bude někde jinde.

Jak se vám tady líbí?

Třebíčsko je Vysočina, a je tady krásně. Samozřejmě navštívíme i jiné srazy.

Kolik se sjíždí „brouků“?

Na velkých srazech až 200. Dnes je nás méně, protože je sraz na Slovensku a v Německu. Je nás tady zhruba 40.

Jak je náročné „brouka“ udržovat?

Celková renovace auta přijde na velké peníze. Udržování už pak takový problém není. Ale aby bylo auto v originálu, to dá fušku.

Je problém sehnat náhradní díly?

Tak to problém není, stále se vyrábějí. V republice existují tři prodejny. Dá se sehnat všechno, je to samozřejmě dražší. Třeba blatník stojí tři tisíce korun.

Je to tedy koníček, který musí člověka chytit.

Ano, my si říkáme, že jsme normální, a všichni ostatní jsou jiní. Třeba Olda Špičák si dovezl „brouka“ po

BROUCI jsou krásná auta a zaslouženě sklízí obdiv.

Foto: Antonín Zvěřina

svojem strýčkovi ze Švédska. Ten má i benzinové topení. Má i jiná auta, ale ta stojí venku, a „brouček“ má svou garáž. Je to srdcovka. Člověk musí být částečně blázen.

Dá se takové auto prodat?

To určitě, ale málokdo to učiní. Ty peníze jsou do takového veterána dobře uloženy a zhodnocené. V Německu jednomu majiteli za

„brouka“ nabízeli novou Audinu, ale neprodal. Některá auta mají hodnotu až dva miliony korun.

Co na takového koníčka říká rodina?

Musí být do toho zapáleni všichni. My, co jezdíme po srazech, jsme taková jedna velká rodina. V zimě, kdy srazy nejsou, pořádáme si aspoň vánoční besídku. Manželky to respektují a mají k tomu vztah.

Rok v Třebíči utekl studentkám jako voda

Vzájemné poznávání lidí a kultur z různých koutů světa může velmi účinně přispět k odstranění předsudků a napětí.

To si uvědomují členové Rotary klubu Třebíč, kteří v minulém školním roce hostili dvě středoškolské studentky ze zahraničí, Katyu Wills z USA a Suvi Pentikäinen z Finska. Zajímaly nás postřehy dívek po ročním pobytu. Obě navštívily trebičské gymnázium.

Jak to dobrodružství začalo?

Katja: Začalo to mým příletem uprostřed noci do Prahy. Do toho okamžiku jsem byla hodně nervózní, moc jsem toho o Česku nevěděla. Ale hned jsem se začala cítit jako doma, díky nadšení a lásce všech okolo. A ten široký úsměv už jsem neztratila.

Suvi: Doma mi mnoho lidí říkalo, že rok v Česku není dobrý nápad. Že mi budou chybět kamarádi, vynechám rok školy. Také mi říkali dost nepěkných věcí o České republice, třeba že lidé nemají rádi cizince. A to mne znervóznilo. Ale hned jsem zjistila, že lidé jsou tu milí a přátelší, v některých ohledech dokonce milejší než Finové. To bylo úžasné!

Jak jste se vypořádaly s jazykem?

Suvi: Čeština je těžká. Ze začátku jsem se bála mluvit česky. Pak jsem zjistila, jak dokážete ocenit cizince, který mluví vaším jazykem. Víte, jak je to složité. Všichni byli nadšení, i když moje gramatika není zas tak dobrá. Nevadí vám to.

Katja: Už před příjezdem jsem se

KATJU (vlevo) a Suvi pobyt v Třebíči i na dalších místech v České republice nadchl.

Foto: archiv školy

učila základy, dost mi pomohla ruština, kterou jsem mluvila s babičkou. Takže žádný velký problém.

Co vám dal výměnný pobyt?

Suvi: Bylo úžasné, potkat další výměnné studenty, a členy hostitelských rodin, a naučit se něco o jejich kulturách. Skutečně jsem je poznala, a stali se mojí druhou velkou rodinou. Rotariáni nám zorganizovali mnoho setkání, výletů a jiných podniků...

Potkala jsem zde i sluchově postiženou Sheilu, která mi pomáhala s češtinou a stala se mojí nejlepší kamarádkou. Díky ní dnes vím, že když něco moc chci, tak to dokážu!

Katja: Poznala jsem mnoho krásných míst. Takové náměstí, jako

máte v Telči, to opravdu v Americe nemáme.

Naučila jsem se sbírat houby, a mám mnoho nových kamarádů. Se Sabinou si píšeme české dopisy. A taky jsme se Suvi každý den chodily na kávu. Asi už jsem na kofeinu závislá (smích). Poznala jsem všechny kavárny v Třebíči! A číšníci už mi nesli kávu bez objednání.

A co kulturní zážitky?

Katja: Chodila jsem tady do tanečních. Můj nejméně oblíbený tanec je polka. Je pro mne těžký. Ale zvládla jsem maturitní ples, i Rotary ples ve Znojmě!

Samozřejmě jsme chodily na oslavy a koncerty, jezdily jsme do divadla. Viděla jsem Děti ráje a Mary

Poppins. Naučila jsem se lyžovat a bruslit. Byly jsme s hostitelskou rodinou ve Vídni, v Brně, v Českých Budějovicích, v Plzni. Rotary pro nás organizovalo Eurotour, navštívili jsme mnoho zemí, Itálii, Vatikán, Francii, Španělsko a jiné.

Suvi: Pro mne byla největším zážitkem účast na Distriktní konferenci Rotary ve Františkových Lázních. Před publikem ve velkém sále kasina jsme předváděli různá vystoupení.

Já jsem s Katjou měla výstup, ve kterém jsme si dělaly „srandu“ z Finska a finštiny. Bylo to pikantní, protože delegátem světového prezidenta byl Fin. Moc se mu to líbilo.

Je vůbec něco, co se vám u nás nelíbilo?

Suvi: Ale ano. Třeba školní systém. Myslím, že učitelé nejsou k žákům moc laskaví, nejsou motivováni k tomu, aby studentům pomáhali. A studenti mají příliš mnoho učení najednou.

Jak hodnotíte uplynulý rok?

Katja: Jako obrovskou zkušenost. Až se vrátím, budu všem vyprávět, jak je Česká republika krásná a jací senzační lidé zde žijí. Určitě se sem budu vracet.

Suvi: Ano, s tím souhlasím. A taky jsem si ověřila, že se o sebe dokážu postarat i mimo vlastní biologickou rodinu. Teď mám tři další rodiny a desítky kamarádů. Byl to nejúžasnější rok v mém životě. Děkuji za něj!

-rek-